

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
21 У. 16166/16
Дана 17.03.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца: Привредног друштва за производњу, промет и услуге “А.А.” ..., ..., чији је пуномоћник Дејан Вуковић, адвокат из Београда, Адвокатско ортачко друштво „Вуковић и партнери“, Владете Ковачевића 2а, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број: 300-433-20-01357/2016-П1000 од 30.09.2016. године, у правној ствари понављања поступка, у предмету рефакције плаћене акцизе на деривате нафте, у нејавној седници већа, одржаној 17.03.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број: 300-433-20-01357/2016-П1000 од 30.09.2016. године, и **РЕШАВА:**

УСВАЈА се жалба и **ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Експозитуре Љиг, број: 433/1013230922-1 од 20.06.2016. године, и **РЕШАВА:**

II **ОБУСТАВЉА СЕ** понављање поступка покренуто по службеној дужности од стране првостепеног органа, окончано решењем Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Експозитуре Љиг, број: 433/1013230922 од 29.01.2015. године.

III **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган Министарство финансија Републике Србије, Пореска управа, Сектор за порескоправне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак Београд, Београд, да

тужиоцу Привредном друштву за производњу, промет и услуге “А.А.” ..., ..., ..., накнади трошкове управног спора у износу од 35.290,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема решења, са законском затезном каматом од истека рока за добровољно извршење до коначне исплате.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Експозитуре Љиг, број: 433/1013230922-1 од 20.06.2016. године.

Ожалбеним решењем, у ставу I диспозитива, поновљен је поступак по службеној дужности окончан решењем Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Експозитуре Љиг, број: 433/1056140799 од 14.03.2016. године; у ставу II диспозитива, поништава се решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Експозитуре Љиг, број 433/1013230922 од 29.01.2015. године, којим је тужиоцу одобрена рефакција плаћене акцизе на деривате нафте набављених у периоду од 01.10.2014. до 31.12.2014. године, и то за 53.621,54 литара деривата нафте из члана 9. става 1. тачка 3) Закона о акцизама (еуро дизел), у износу од 2.466.590,84,00 динара; у ставу III диспозитива, одбијен је захтев тужиоца за рефакцију плаћене акцизе на деривате нафте који су набављени у периоду од 01.10.2014. до 31.12.2014. године, и то за 53.621,54 литара деривата нафте из члана 9. става 1. тачка 3) Закона о акцизама (еуро дизел), у износу од 2.466.590,84,00 динара, као неоснован; у ставу IV диспозитива, наложено је да тужилац изврши уплату износа од 2.466.590,84,00 динара, за који је извршена рефакција акцизе, у корист рачуна 840-30272845-74, са позивом на број 97 17061101894707; у ставу V диспозитива, одређено је да то решење постаје извршно у року од 15 дана од дана пријема; у ставу VI диспозитива, одређено је да ако порески обвезник не плати наложени износ у року од 15 дана од дана пријема решења, дужан је да обрачуна и плати камату по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије, увећаној за десет процентних поена, применом простог интересног рачуна од сто за период почев од 16-тог дана од дана пријема, па до дана уплате; у ставу VII диспозитива, одређено је да ако порески обвезник не уплати наведени износ у остављеном року, приступиће се принудној наплати, и у ставу VIII диспозитива, прописано је да жалба не одлаже извршење решења.

У тужби поднетој Управном суду дана 20.11.2016. године, тужилац, преко пуномоћника оспорава законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и повреда правила поступка, као и уз грубо кршење низа елементарних права зајемчених Уставом Републике Србије и Европском конвенцијом о људским правима и основним слободама. С тим у вези, понавља жалбене наводе и поново истиче, између осталог, да је првостепени орган поновио поступак по службеној дужности на основу одредбе члана 239. тачка 9. Закона о општем управном поступку, иако је тужилац, као странка, својим захтевом иницирао поступак, у истом активно учествовао и поступао по додатним захтевима и налозима првостепеног органа за достављање документације. Са изнетог, сматра, да се поступак није могао поновити на основу одредбе члана 239. тачка 9. наведеног Закона, будући да у конкретном случају поступак и није могао бити

вођен без захтева странке. Посебно истиче да није постојала његова сагласност за покретање и вођење поновног поступка, посебно по основу који је наведен у позиву. Даље, указује да је по тада важећем члану 39б став 1. Закона о акцизама, остварио право на рефакцију акцизе за деривате нафте из члана 9. став 1. тачка 3), 4), 5) и 6) Закона, као и да касније измене наведеног Закона и Правилника о ближним условима, начину и поступку за остваривање права на рефакцију плаћене акцизе на деривате нафте из члана 9. став 1. тачка 3), 4), 5) и 6) Закона о акцизама, који се користе као енергетска горива у производњи електричне и топлотне енергије или у индустријске сврхе, нису од утицаја на признато право. Предлаже да Суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, као и обавезе тужени орган да му накнади трошкове управног спора, које је определио и то: за састав тужбе износ од 29.700,00 РСД (24.750,00 РСД по АТ + ПДВ 4.950,00 РСД), с обзиром да из приложеног доказа-потврде следи да је Адвокатско ортачко друштво „Вуковић и партнери“ - обвезник пореза на додату вредност, као и судску таксу на тужбу и пресуду по одмерању суда, све са законском затезном каматом од дана пресуђења па до коначне исплате.

Такође је уз тужбу поднео и захтев за одлагање коначног управног акта који се побија овом тужбом – другостепеног решења у смислу одредбе члана 23. став 2. Закона о управним споровима.

Поднеском примљеним у суду дана 13.03.2017. године, пуномоћник тужиоца, у образложеном поднеску, између осталог, обавестио суд о доношењу судских одлука у повезаној правној ствари и поново истакао захтев за одлагање извршења, овог пута ожалбеног решења број: 433/1013230922-1 од 20.06.2016. године, у смислу одредбе члана 23. став 2. Закона о управним споровима, те у прилогу поднеска доставља пресуде Управног суда II-2 У. 13580/16 од 19.01.2017. године, 23 У. 15432/16 од 14.02.2017. године, као и Одлуку Уставног суда Србије Уж број 3571/2011 од 24.04.2014. године (“Сл.гласник РС” бр. 58/2014). Такође предлаже да Суд обавезе тужени орган да му накнади трошкове управног спора, које је определио и то: за састав тужбе од 19.11.2016. године, износ од 19.800,00 РСД (16.500,00 РСД по АТ + 20% ПДВ 3.300,00 РСД), за састав овог образложеног поднеска износ од 19.800,00 РСД (16.500,00 РСД по АТ + 20% ПДВ 3.300,00 РСД), с обзиром да из приложеног доказа-потврде следи да је Адвокатско ортачко друштво „Вуковић и партнери“ - обвезник пореза на додату вредност, као и судске таксе по одмерању суда, све са законском затезном каматом од дана пресуђења па до коначне исплате.

У одговору на тужбу, тужени истиче да остаје при оспореном решењу и предлаже да суд одбије тужбу, као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе и списка ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 239. тачка 9. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС”, број 30/10), прописано је да ће се поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку (коначно решење) поновити, ако лицу које је требало да учествује у својству странке није била дата могућност да учествује у поступку.

Одредбом члана 240. став 1. наведеног Закона, прописано је да понављање поступка може тражити странка, а орган који је донео решење којим је поступак завршен може покренути понављање поступка по службеној дужности.

Одредбом члана 114. став 1. Закона о општем управном поступку, прописано је да ће надлежни орган покренути поступак по службеној дужности када то одређује закон или други пропис и када утврди или сазна да, с обзиром на постојеће чињенично стање, треба покренути поступак ради заштите јавног интереса.

Из списка и образложења оспореног решења произлази да је у поступку пред првостепеним органом пореском обвезнику “А.А.” ..., ..., ..., решењем Пореске управе, Експозитуре Љиг, број: 433/1013230922 од 29.01.2015. године, којим је тужиоцу одобрена рефакција плаћене акцизе на деривате нафте набављених у периоду од 01.10.2014. до 31.12.2014. године, и то за 53.621,54 литара деривата нафте из члана 9. става 1. тачка 3) Закона о акцизама (еуро дизел), у износу од 2.466.590,84,00 динара. Такође произлази, да је тај поступак проведен по скраћеном поступку, сходно члану 131. став 1. Закона о општем управном поступку, иако за то по оцени првостепеног органа нису били испуњени услови, због чега је оценио да сходно члану 239, 240. и 114. истог Закона, треба покренути поступак ради заштите јавног интереса. Даље произлази да је, првостепени орган пре понављања поступка, дана 27.05.2016. године, тужиоцу омогућио учешће у поступку, о чему је сачинио Записник о саслушању странке, број: 061-433-20-00321-7/2016-11A0E од 07.06.2016. године. На основу чињеничног стања констатованог у записнику Пореске управе, Експозитуре Љиг, сходно члану 239. став 1. тачка 9. Закона о општем управном поступку, а у вези са чланом 114. став 1. истог закона, првостепени орган је донео одлуку о понављању поступка окончаног решењем Пореске управе, Експозитуре Љиг, број: 433/1013230922 од 29.01.2015. године.

Образлажући своју одлуку првостепени орган је у образложењу ожалбеног решења, између осталог навео да је, основ за понављање поступка то што тужилац није учествовао у предходном поступку, те да је даље разматрајући списе предмета, уз неопходно изјашњење странке, а поступајући по примљеном захтеву тужиоца од 29.01.2015. године, утврдио у поновном поступку да тужилац не испуњава услове за остваривање права на рефакцију плаћене акцизе на деривате нафте из разлога, што не испуњава услове из члана 13. Правилника о ближим условима, начину и поступку за остваривање права на рефакцију плаћене акцизе на деривате нафте из члана 9. став 1. тачка 3), 4), 5) и 6) Закона о акцизама, који се користе као енергетска горива у производњи електричне и топлотне енергије или у индустријске сврхе (“Службени гласник РС”; број 38/13 и 93/13), с обзиром да је из Листе гасних уља из члана 9. став 1. тачка 3. Закона, изузето гасно уље Еуро дизел од остваривања права на рефакцију плаћене акцизе у индустријске сврхе, због чега је првостепени орган у ставу трећем диспозитива ожалбеног решења одбио његов захтев од 29.01.2015. године, као и наложио уплату износа од 2.466.590,84,00 динара, за који је извршена рефакција акцизе, у корист рачуна и са позивом на број ближе означеним у ставу четвртом диспозитива ожалбеног решења.

Код оваквог стања ствари, тужени орган налази да је правилно поступио првостепени орган када је на основу одредбе члана 239. тачка 9. Закона о општем управном поступку, поновио по службеној дужности поступак окончан решењем првостепеног органа Пореске управе, Експозитуре Љиг, број: 433/1013230922 од 29.01.2015. године, јер нема доказа да је тужиоцу омогућено учешће у поступку који је претходио доношењу ожалбеног решења, у смислу

члана 9. и 133. Закона о општем управном поступку. Тужени орган оцењује да није од утицаја чињеница да је тужилац, како наводи у жалби, подносио захтев за рефакцију плаћене акцизе, доставио потпуну документацију и писану изјаву, чиме му је омогућено учешће у поступку. Ово са разлога, јер се подношење захтева за рефакцију плаћене акцизе и достављање одговарајуће документације уз захтев, не може уподобити са саслушањем странке у поступку, па је та неправилност отклоњена од стране првостепеног органа сачињавањем записника број: 061-433-20-00321-7/2016-11A0E од 07.06.2016.. године. Тужени орган, даље, закључује да је повређен јавни интерес рефакцијом јавних прихода за који нису испуњени законски услови за стицање тог права, што је неспорно и што не треба посебно образлагати, као и да је без утицаја навод жалбе да током понављања првостепеног поступка тужиоцу није достављен формални закључак о понављању поступка сходно одредби члана 247. став 2. Закона о општем управном поступку, а имајући у виду да се чим се стекну услови за понављање поступка, што је конкретан случај, прелази на оне радње поступка које треба поновити, не доносећи посебан закључка.

Међутим, по оцени Управног суда, оспорено решење је донето уз повреду правила поступка, будући да у конкретном случају нису били испуњени услови за понављање поступка по службеној дужности у циљу заштите јавног интереса, применом одредбе члана 239. тачка 9. Закона о општем управном поступку, на коју се првостепени и тужени орган позивају у својим решењима. Наиме, понављање поступка са разлога прописаних тачком 9. наведеног члана Закона, може се покренути само по захтеву странке, док се странком, у смислу одредбе члана 240. став 1. наведеног Закона, сматрају: лица која су у том својству учествовала у окончаном управном поступку, лица која нису учествовала у поступку, иако су за то била легитимисана и правни следбеници странке. Због наведеног, Суд налази да се у конкретном случају, поступак основном наведеног тачке Закона није се могао покренути од стране првостепеног органа, а коју повреду је пропустио да оспореним решењем санкционише тужени орган.

Поред наведеног, Суд напомиње да орган који је донео решење којим је поступак завршен, у смислу одредбе члана 114. став 1. Закона о општем управном поступку, може покренути понављање поступка по службеној дужности само када је то потребно ради заштите јавног интереса. Због тога је првостепени орган био дужан да изнесе околности из којих се види постојање разлога за заштиту јавног интереса, што је у образложењу оспореног решења пропустио да учини и тужени орган. Наиме, овлашћење на коришћење овог ванредног правног средства по службеној дужности је установљено због забране *reformatio in peius*, односно забране преиначења правноснажне одлуке на штету странке, јер би у супротном била нарушена правна сигурност.

Одредбом члана 43. став 1. Закона о управним споровима, прописано је да када нађе да оспорени управни акт треба поништити, суд ће пресудом решити управну ствар, ако природа ствари то дозвољава и ако утврђено чињенично стање пружа поуздан основ за то. Таква пресуда у свему замењује поништени акт (спор пуне јурисдикције).

Како у конкретној правној ствари, према налажењу Суда, нису били испуњени услови за понављање поступка по службеној дужности на основу одредбе члана 239. тачка 9. Закона о општем управном поступку, а коју повреду оспореним

решењем није санкционисао тужени орган, Управни суд је, нашао да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, због чега је на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, у ставу I диспозитива, уважио тужбу и поништио оспорено решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број: 300-433-20-01357/2016-II000 од 30.09.2016. године. Такође, како у конкретном случају природа ове управне ствари дозвољава и чињенично стање пружа поуздан основ за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције, то је, Суд, на основу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, у вези са одредбом члана 152. став 5. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС”, број 80/02...15/16), будући да је погрешно примењен пропис на основу којег се решава ствар, усвојио жалбу тужиоца и поништио ожалбено решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Експозитуре Љиг, број: 433/1013230922-1 од 20.06.2016. године.

Како је предметни поступак покренут по службеној дужности, а по оцени Управног суда нема услова за даље вођење тог поступка, Суд је, сагласно одредби члана 121. став 4. Закона о општем управном поступку, обуставио поступак, налазећи да је то интересу странке, овде тужиоца, и одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да Суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, будући да је због наведене повреде правила поступка оспорени акт незаконит, а што је овај суд могао да цени на основу стања списка предмета, без одржавања јавне расправе.

Суд је, с обзиром на успех тужиоца у овом управном спору, оценио да је основан његов захтев за накнаду трошкова управног спора, па му је досудио трошкове у укупном износу од 35.290,00 динара, и то: за састав тужбе од 19.11.2016. године, као и за састав поднеска од 13.03.2017. године, у опредељеном износу од по 16.500,00 динара, као и на име трошкова судских такси, по ТТ, у укупном износу од 2.290,00 динара, и то на име таксе за тужбу, износ од 390,00 динара и на име таксе за пресуду, износ од 1.900,00 динара, те је применом одредаба чланова 277. став 1., 278. и 324. Закона о облигационим односима (“Службени лист СФРЈ”, бр. 29/78, 39/85, 45/84 и 57/89 и “Службени лист СРЈ”, бр. 31/93, 22/99, 23/99, 35/99 и 44/99), досудио и законску затезну камату у складу са одредбом члана 3. Закона о затезној камати (“Службени гласник РС”, бр. 119/12), и то од дана истека рока за добровољно испуњење обавезе који у овом случају износи 15 дана од дана пријема пресуде од стране туженог органа, па до коначне исплате. Следом изнетог, Суд је одлучио као у ставу трећем диспозитива пресуде, на основу одредаба чл. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредаба чл. 153. став 1. и чл. 163. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14).

Суд није признао трошкове пуномоћнику тужиоца и то: за састав тужбе од 19.11.2016. године, као и за састав поднеска од 13.03.2017. године, до траженог износа од по 19.800,00 динара, а који су обрачунати по члану 13. АТ, с обзиром да из приложеног доказа-потврде следи да је Адвокатско ортачко друштво „Вуковић и партнери“ - обвезник пореза на додату вредност, јер пуномоћник тужиоца за тужбу и

поднесак није приложио доказ - рачун о наплаћеним адвокатским услугама.

Суд није посебно одлучивао о захтеву тужиоца за одлагање коначног управног акта у смислу одредбе члана 23. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), како је то тужилац у тужби и поднеску предложио, а имајући у виду одлуку суда у конкретној управној ствари.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 17.03.2017. године, 21 У. 16166/16

Записничар
Ксенија Ивановић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ОИ/ИО